

det, at nu hele Udvalget er enigt, har jeg endnu en besteben Tvivl, og jeg vilde ønske, at der var nogen, der kunde løse denne Tvivl hos mig og paa nogen sandsynlig Maade overbevise mig om, at der dog var i det mindste en større Klasse af Samfundets Borgere, der vilde høste Fordel deraf. Jeg kan ikke faa det til at staa saaledes for mig, men jeg vilde ønske, at jeg kunde det; desuagtet vil jeg imidlertid stemme for at fremme denne Sag. Jeg vil forøvrigt sige, at det har været mig en Fornøjelse at deltage i Arbejdet paa denne Sag i Udvalget. Jeg vil indrømme, at det har været lidt for stort for mig, til at mine Kræfter maatte slog til for fuldt ud at sætte mig tilstrækkelig ind i det hele, men vi have haft saa god Vejledning og saa god Hjælp fra visse ærede Medlemmer i Udvalget, at jeg maa sige, at det har været en ren Fornøjelse at have med Sagen at gøre. Da en Ting er der, som vi, saa vidt jeg har kunnet spore, have været fri for, og det er at have noget med disse ulykkelige og vistnok ubeheldbringende Underhaandsforhandlinger at gøre, som vi nu i disse Dage se Fruktene af paa andre Omraader. Den have vi været fri for her, og derfor undrer det mig i allerhøjeste Grad, at enkelte Blade nu ville lægge denne Sag ind under disse ulykkelige Underhandlinger som en Frucht af dem. Jeg skal slutte med at sige, at jeg vilde ønske, at det under Sagens Slutning, altsaa inden 3dje Behandling er forbi, vil kunne lykkes at faa mig overbevist om, at der virkelig er et stort Fremstribt ved denne Sag.

Judenrigsministeren (Ingerslev): Jeg har tidligere udtalt min Paastømmelse af, at Udvalget i stor Enighed er gaaet til Løsningen af denne Sag, som det ærede Medlem for Vejle Amts 2den Valgkreds (Berg) nu er saa glad over, ikke havde noget med Sammenrøttelse at gøre, ligesom det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, meget dablede Underhaandsforhandlinger, der vare noget afsthyeligt noget. Jeg tror nu ikke, at ærede Medlemmer saa Underhaandsforhandlinger affastede, fordi de dable dem, og jeg tror heller ikke, at de selv vilde kunne undgaa at tage Del i saadanne, hvis det til en Tid var nyttigt og belejligt for dem. Men jeg ønsker kun at gøre en mere almindelig Bemærkning overfor Frihavnsagen, idet jeg efter den Anledning, de ærede Medlemmer have givet, maatte kunne have Grund til at gøre den Bemærkning. Det er da den, at der om Frihavnsagen var sluttet Overenskomst mellem Udvalget og Ministeren, inden der fremkom noget Resultat af det, som de

ærede Medlemmer kalde Underhaandsforhandlinger og Sammenrøttelse. Jeg forstaaer det saaledes, at Afgørelsen er truffen, den sandsynlige Afgørelse, — thi det er jo ingen endelig Afgørelse, men det er en Afgørelse, der er truffen — ved Forhandling med Udvalget og derefter er tagen til Efterretning af andre. Den endelige Afgørelse træffes her, og den vil selvfølgelig falde; at denne for Resten baa efter kan foranledige f. Eks. finansielle Overvejelser; er dog ikke affaaeren. Ærede Medlemmer kunne da hverken affære Ministeren eller noget Medlem af Rigsdagen fra bagefter at anstille Overvejelser i Anledning af Ophævelse af Stibsafgiften. Saaledes er Forholdet efter min Mening. Jeg har ønsket at sige det saa sandt som muligt, og jeg tror ikke, at nogen vil kunne modsige mig.

Berg: Den sidste Bemærkning glædede det mig at høre fra den ærede Minister. Det er en Befrættelse paa min Opfattelse af denne Sags Behandling, at den ærede Minister og Udvalget i sit konstitutionelle Hverv havde opnaaet Enighed paa alle de Punkter, som vi indstillede, inden vi fremsatte og tog til Indtægt Udvalgets og Ministerens Enighed om denne Sag fra anden Side. Det er noksom et Bevis paa, hvorledes det er besaffent, naar man smukker sig med Frihavnen til det nye, antikonstitutionelle Klædebon, som man nu har anskaffet. Jeg vil gerne gøre en Bemærkning til, og det er, at ved første Behandling fremhævede jeg med Hensyn til den finansielle Side en Indsigelse mod Lovforslaget, nemlig at Frihavnsafgiften paa en halv Million godt og vel fuldstændig blev hævet, saa at vi lige overfor den Havn, der slettede den væsentligste Del af sin Indtægt, stod som Garant for 11 Millioner Kroner og for det eventuelle Understud af Havnens Drift. Jeg modsatte mig det bestemt, idet jeg antaa et saadant Angreb paa Statskassen, som det var stillet, for urimeligt. Som den ærede Ordfører har uvilket med overordentlig Klarhed, viser det sig, at Indstillingen er kommen dertil, at vi kunne saa trostigt som noget gaa til en Nedtættelse af Havneafgiften, idet vi beholde saa meget, at det giver os den størst mulige Garanti for, at vi ikke løbe nogen Risiko ved denne Garanti for 8 Mill. Kr., men kun støtte Sagen ved denne Garanti derved, at der bliver mindre Kurstab, og selvfølgelig ogsaa i Landsulykkestilfælde kunne støtte den, men overfor almindelige Forhold, de almindelige Driftsaar, have vi sikret os. Derfor har det paa dette Punkt glædet mig at være enig med det øvrige Udvalg og være naaet